
Aurora

102 - 107 kapitola

Zuzana Zrneková

www.zuzanazrnekova.sk

© 2024

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší.

Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli. Ďakujem za neopakovateľné chvíle s vami.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2024

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Po dňoch putovania, prichádza malá výprava do osady blízko starých ruín. I keď sa Célie domnievala, že Nijo ju sem zavolať v súvislosti so samotnými starými ruinami a tajomstvom čo ukrývajú, zisťuje, že to malo iný dôvod. Na tomto mieste, v kolíske národa, je prijatá a uznaná za Auroranku.

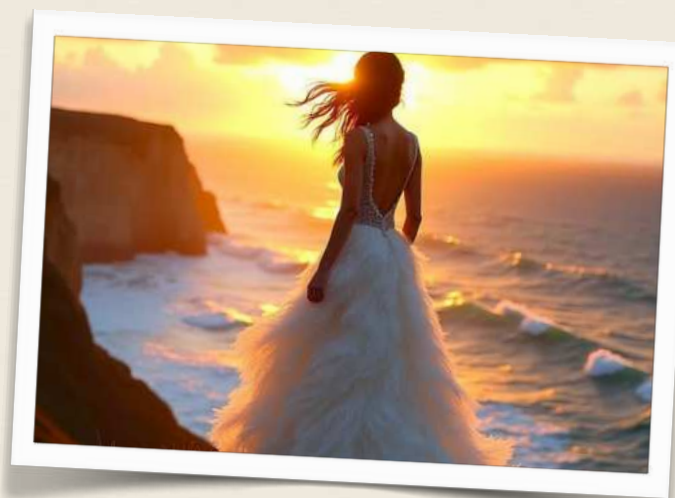
Spolu s Jelou prechádzajú prázdny domami a vyberajú ten, v ktorom budú po obrade spojenia Jela a Juko žiť. Aj Célie jeden z domov priam magicky priťahuje. Ten, ktorý sa na dlhší čas stal domovom pre Tima po návrate z pevniny. Obrad spojenia Jely a Juka v Célie vzbudí otázku, či ona sama je pripravená vstúpiť do spoločného života s Nolem. A ako to vôbec rozoznať?

Dávny symbol lásky, ktorý si Célie a Nole vybrali hovorí o prebúdzajúcom sa cite lásky, prvých Aurorianiek a neznámych z lodí.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
102 – Pevný bod	04
103 – Rozhodnutie	10
104 – Jeseň a obrad spojenia	16
105 – Nový domov	23
106 – Nová práca	30
107 – Tanec samoty	37

102 - Pevný bod

Niekoľko nadchádzajúcich dní tu zotrávame. Ja a aj Nole. Túžobne sa mi žiadalo hovoriť s Jelou o pripravenosti vstúpiť do spoločného života. Ako jedna z mála vodcov a vodkýň tu po tieto dni zostala.

Napriek tomu, že sa všetko akoby upokojovalo, cítila som, že vo vzduchu je stále cítiť akési vzrušenie. Myslím, že bolo nielen odrazom doznievajúcich uplynulých dní stretnutia Mhinory, no tiež odhalenia, ku ktorému došlo a ktoré sa ešte len malo plne prejaviť. Okolo gule - negule bolo síce ticho, no vetrík stále šeptal o tajomstve, čo sa odhalí.

S Nolem sme sa viac o tom krásnom dome nerozprávali. Zdalo sa mi, že nie je ani prečo, že niečo v nás, nejaká časť nás samých akoby vedela, že ten dom bude náš. A tak sme to pustili, nechali tak a vôbec sa tým nezaoberali.

Po dni odchodov, sme sa rozhodli znovu zájsť k starým ruinám. Kráčali sme ticho, nenáhlili sme sa a ja som si uvedomila, že za nami ktosi kráča. Bola to Jela s Jukom.

Prv, ako sa Jela vráti do kmeňovej osady ohnivých dokončiť svoju službu predchádzajúcej vodkyne, chceli si urobiť výlet k tomu vodopádu a okúpať sa v jazere. K ruinám sme teda dorazili spoločne. Rozložili sme si tu deky aj s dobrôtkami. Jela a Juko sa vybrali k vodopádu. Vníkala som, ako zo seba zhodili oblečenie a ponorili sa do vôd. Nole sa vybral nazbierať akési bobuľky.

Zostala som tu chvíľu sama. Niečo ma pobádalo ísť bližšie k ruinám, k tomu miestu, kde boli aj nášľapné kamene. Ešte donedávna bolo vidieť len jeden, teraz aj tie ďalšie už boli odhľadné, očistené a celkom jasne ich bolo vidieť. Tíško som sa postavila na prvý, potom som sa presunula v smere hodinových ručičiek na druhý a nakoniec aj na tretí. Potom mi napadlo, postaviť sa do samého stredu. Nebola som si istá nakoľko je zem pod mojimi nohami pevná, či to rýpadlo nenarušilo jej pevnosť a či sa nepreborím a tak som na malú chvíľu zaváhala. Niečo mi však hovorilo, že smiem. A tak som sa tam postavila. Do samého stredu troch nášľapných kameňov. Zatvorila som oči, svoju tvár nastavila slnku. Ticho som načúvala okolitým zvukom.

Domov.

To bolo slovo, ktoré mi celkom znenazdajky predostrela moja myseľ a vzápätí ma opäť raz zalial ten pocit. Ten prchavý a predsa tak silný. Tentoraz som sa nesnažila ho zachytiť aby som ho dokázala pomenovať. Len som sa mu plne oddala. Uvedomila som si, že aj pieseň Lumo takto na mňa v skutočnosti pôsobí. Nevieť čo mi to napadlo, no rozťahla som doširoka svoje ruky a hlavu viac zaklonila. Cítila som sa ako malá bodka v rozľahlom vesmíre. Myslím, že to celé netrvalo moc dlho, no mne sa opäť raz zdalo, že čas zastal.

Všimla som si, že sem prišiel aj Kalu a aj Nole sa vrátil. Vybrala som sa teda ku nim. Jela a Juko sa k nám pridali o nejakú tú chvíľu tiež. Myslím, že všetci sme cítili mágiu tejto chvíle a nik nechcel prehovorit' ako prvý. Nakoniec, ani neviem kto to bol, prišiel smiech a o chvíľu sme sa smiali všetci. Bolo to kúzelné.

“Smiem sa t'a niečo spýtať?” - spýtal sa Kalu a čakal na moju odpoveď. Len som prikývla.

“Čo si cítila, keď si stála v samom strede?” - jeho pohľad priam horí zvedavosťou bádateľa.

“Nuž, ..” - nie som si veru istá, čo mu na to odpovedať a či sa mi vôbec podarí do slov formulovať ten záhadný pocit a tak začínam nasmelo. Všetci pozorne načúvajú. Ich pohľady ma posmeľujú a ja si uvedomujem, že to čo mi v mysli šlo tak ťažko formulovať, teraz ide oveľa ľahšie.

“Jediné pomenovanie toho zvláštneho pocitu, ktorým ho viem nazvať je “domov”. Zdá sa to asi zvláštne. No keď som stála v samom strede, zaplavil ma. Pritom sa v mojej mysli objavili obrazy. Zdalo sa mi, že vidím celý rozľahlý vesmír a zároveň aj našu Zem. Vnímala som zvláštne prepojenie celku a niečo vo mne vedelo, že toto je môj domov. Ani nie tak priamo toto miesto, či to, kde som vyrastala. Ale akoby bolo priamo v mojom srdci.”

Myslím, že všetci chápali, no tentoraz na ich tvárach nehral ten zvyčajný úsmev. Boli skôr zadumaní, možno sami sa ponorili do toho pozoruhodného pocitu, v ktorom cítime našu vlastnú dušu v rukách samotného Boha, či Života ako oni hovorili.

Bol to len okamih, čo som si uvedomila, že toto je môj pevný bod. Bod, ktorý nech sa bude diať v mojom živote čokoľvek, tu sa môžem s dôverou oprieť, načepovať sily i

dôveru. Celá táto chvíľa bola čímsi pozoruhodná. Len čo som si uvedomila svoje vlastné pocity, pohliadla som pozornejšie do tvári svojich súputníkov. Zdalo sa mi, že pre každého to bola niečím výnimočná chvíľa. Možno len chvíľa nového uvedomenia si, niečoho podstatného.

Vietor jemne ševelil svoju pieseň a my sme sa nakoniec pustili do našich dobrôtok. Viac sme o tom nehovorili a dňom sme plynuli práve tak, ako keď oblaky nežne popoženie vietor.

Do samotnej osady sme sa vrátili až počas neskorého popoludnia a pri večernom hodovaní nám Jela oznámila, že tu pobudne už len dva dni. Aj som posmutnela, nebola som si istá, či bude dostatok času a priestoru pohovárať sa s ňou.

Večer, ležiac už v spacej sieti som si tento deň premietala. Často som to robila. Bol to okamih, keď som si zároveň kládla i otázku čo bolo v tomto dni najkrajšie a čo naopak najmenej. Naučila som sa to vlastne už dávno, ešte od mamky. Časom k tomu pribudla aj ďalšia otázka, a to, čo by sa mi páčilo, keby sa udialo inak, či je niečo čo by som

chcela zmeniť? Bola to taká malá hra, no za ten čas čo som na Aurore, stále som si tieto otázky kládla.

Ten večer som si však uvedomila, že hádam nebol na Aurore deň, kedy by som chcela niečo zmeniť. Kládla som si otázku, čím to bolo spôsobené? Možno samotnými týmito ľuďmi a ich prístupom k životu, ktorý sa tak prirodzene stával aj mojim?

Prv ako som zaspala, túlala som sa opäť raz krajinou svojej mysle. Premietala som si, aké by to bolo žiť v tejto osade a či Noleho dar by bol dostatočne využitý. Tým som si nebola istá. Vnímala som však, že pre mňa je toto miesto nejakým spôsobom dôležité, že práve tu môžem plne rozvíjať svoju túžbu po poznaní. Bola som ako také hladné mláďa, čo nemyslí na nič iné, len aby zaplnilo ten hlad. Ten môj hlad bol hladom po vedomostiach, po hlbokkej múdrosti. Mohla by som nadchádzajúce obdobie jesene stráviť práve tu? A bude tu môcť byť so mnou aj Nole? A bolo by možné podstúpiť tu obrad spojenia? Odrazu všetky tie obrazy boli zat'azené otázkami, na ktoré som nepoznala odpoveď. Trochu ma to aj rozmrzelo, až som sa

spýtala seba samej ako by sa to páčilo mne? V ktorej zo všetkých tých osád by som rada podstúpila obrad spojenia?

Hm, páčilo by sa mi to práve v osade vyvolených. Kedy tak urobíme? Odpoveď prišla hádam skôr ako som vôbec dokončila túto svoju otázku - koncom jesene. V tej chvíli som s úsmevom na perách zaspala.

Bola som nesmierne vd'ačná, že na ďalší deň sa nám podarilo vyhradiť si spolu s Jelou čas na seba. Krátko po rannom hodovaní sme si sadli pod prístrešky čo tu obkolesujú centrálny pavión. Spočiatku som netušila ako mám vôbec začať, až zo mňa odrazu len vypadla otázka, ako vedela, že je už pripravená na obrad spojenia.

“Asi chceš skôr vedieť, ako sa to dá rozoznať, že sme pripravení na obrad spojenia.” - pozrie na mňa a pohliadne mi jasne do očí.

“Áno, vlastne áno.” - vyjachtám, no uvedomujem si, že ma zaujíma aj ten ich príbeh lásky.

“Nuž teda, myslím že na to nie je žiaden univerzálny spôsob ako to páry rozoznávajú. Vy dvaja ste teraz zažívali dlhé odlúčenie. Aj my sme si prešli takým jedným. Bude

preto veľmi významné, aby ste sa obdobie pred obradom mohli viac spoznávať, tráviť spolu viac času. Hodne sa ešte učíš. Chcela by som sa ťa spýtať, či si uvažovala o tom, kde by si chcela stráviť nadchádzajúce obdobie.”

“Pravdu povediac, samú ma prekvapilo, že v osade liečiteľov som nakoniec pobudla dlhšie ako som si myslela, že tam budem. Tak ako ma to koncom jari ťahalo práve tam, pod Roraimu, tak teraz mám pocit, že by som mala zotrvať tu. Lenže z osady liečiteľov som odišla len, ako by som to povedala, akoby len na výlet, a zdá sa mi, že na nejaký čas by som sa tam mala ešte vrátiť. Neviem to asi celkom vysvetliť. A myslím, že najbližší obrad Muno, by som rada opäť zažiť tam.”

“Hm,” - pozorujem ako sa Jela zamýšľala nad mojimi slovami. “Áno, tak nejak ste si obaja len odskočili a môže tu byť naozaj ten pocit, že je potrebné sa tam vrátiť. No možno nie. Nechaj to v sebe ešte doznieť.”

Prikývnem a hovorím jej o tom, že to ticho osady liečiteľov je akési iné ako ticho čo je tu. No možno má pravdu a stačí, aby všetky tie zážitky uplynulého času vo

mne len jednoducho dosadili. Napokon toho nebolo vôbec málo. A Jela súhlasí.

Zamýšľam sa ale nad tým, ako sme sa v našom rozhovore odklonili od pôvodnej otázky. Zrejme to Jela vycítila, no len sa na mňa usmiala.

“Budem to vedieť? Kedy je ten čas?” - predsa len sa jej pýtam.

“Nepochybne. Asi si to neuvedomuješ, no nechávaš sa viesť svojim srdcom. Ono mnohokrát vie lepšie ako sme vôbec pripravení si to uvedomiť. Si dostatočne pozorná a vnímavá voči jeho hlasu. Preto si nerob starosti o to, kedy a ako budeš vedieť, že si pripravená vstúpiť do spoločného života s mužom.”

Napadlo mi, že u nás by som zrejme zo všetkých strán počúvala, kedy sa už vezmeme. Lenže tu na Aurore, bolo to tempo a pripravenosť páru rešpektovaná. Nikto nikoho nesúrnil. Skúšky lásky prebiehali tak nejak prirodzene. Boli malými míľnikmi na ceste k spoločnému životu. Nakoniec Jele prezradzam, že ma veľmi očaril dom, ktorý

je vedľa toho jej, že by sa mi páčilo tam žiť, len neviem, či by Nole v tejto osade vedel rozvíjať svoj dar.

Tu sa Jela na mňa zoširoka usmeje.

“Célie, pravdu povediac, tiež mi ku vám ten dom pasuje. Porozprávaj sa s Nolem o tom, možno budeš veľmi prekvapená.” - keď to hovorí, jemne nadvihne obočie a ja viem, že vie viac ako mi v tejto chvíli prezradza.

Keď som si potom v mysli prechádzala náš rozhovor uvedomila som si ešte niečo. Od toho rozhovoru som tak nejak očakávala, že mi dá jasný návod ako rozoznám, že som pripravená na spoločný život s mužom. No musela som sa zasmiať tejto svojej naivnej predstave. Áno, nepochybne neexistoval žiaden univerzálny návod ako to s istotou rozpoznať. Napriek tomu ma náš rozhovor upokojil.

Podvečer som sa teda odhodlala spýtať sa Noleho, či by si vedel predstaviť, že by sme tu strávili nadchádzajúce obdobie.

“Vlastne áno.” - bola jeho, celkom strohá odpoveď a ja som si uvedomila, že zrejme sa už nad tým zamýšľal.

“Je nejaký spôsob ako dostať naše veci a Theia stromčeky sem? Alebo si pre ne budeme musieť zísť?”

“Je spôsob ako ich sem bezpečne dostať. Ak si si istá, že tu chceš stráviť nadhádzajúce obdobie, tak ak dovoľíš postarám sa o to.”

Bolo to celkom stručné. Vlastne, obaja sme viac ponorení vo vlastnom prežívaní, vo vlastných myšlienkach a prežitkoch. Myslím, že aj v ňom uplynulé dni ešte doznievajú. Toto je ten čas, kedy sme spolu v tichu. Čas, kedy už len samotná prítomnosť druhého je postačujúca. Čas, kedy nie sú potrebné žiadne veľké rozhovory. A tak si to vychutnávame.

Večer sa pomaly, tíško prikradol. Ležiac opäť v spacej sieti som myslela na svoj Theia stromček. Reagoval na to, čo sa v živote jeho majiteľa deje a ja som si skúšala predstaviť si, ako asi teraz vyzerá. Ako sa asi prejavili tie silné pocity, čo som tu zažila pri mojom prijatí a uvítaní ako Auroranky? Zmenili sa plody? Alebo pribudla nová vetvička? Nemala som potuchy, doteraz som tieto zmeny vnímala najmä cez zmenu farby plodov.

Ráno sme sa rozlúčili s Jelou. Juko ju bude doprevádzať, kým sa neukončí jej aktívne obdobie. S ich odchodom ma zaplavil nezvyčajný pocit. Priam ma prevalcoval ako sa znenazdajky objavil. Táto osada sa mi páčila. Bolo tu hodne tých, čo boli môjmu srdcu nejakým spôsobom blízki. Dokonca aj Nijo tu stále ešte pobýval. Bol tu i ten nádherný dom, čo ma tak očaril. A predsa som odrazu mala pocit, že síce táto osada sa po mnohých stránkach zdá hádam dokonalá, netušila som, čo by som tu robila. Viedli tu skvelé rozhovory, ktoré som vždy milovala a z ktorých som sa toho mohla hodne naučiť. Lenže za ten čas čo som bola na Aurore som si už navykla aj na prácu a ja som odrazu mala pocit akejsi neužitočnosti. Napokon práve končiace sa obdobie leta som viac len oddychovala. Nerobila som nič, len som sa prechádzala po lese, objavovala Ehlumi a všetky tie úžasné veci, no nikomu som v ničom nepomáhala.

Uvedomila som si, že sa ma zmocnili priam výčitky. Bol to taký paradox. Na pevnine, moje spoločenské postavenie nepredpokladalo, že by som niekedy pracovala. Lenže tu som spoznala niečo iné a ako som aj vďaka práci čo tu robila mala možnosť spoznávať a učiť sa. Odrazu som si

nebola vôbec istá, či toto, je naozaj osada pre nás vhodná. Posmutnela som nad týmito svojimi úvahami, pretože toto miesto sa mi páčilo. Zmietala som sa vo svojich myšlienkach i pocitoch. Nakoniec som sa rozhodla, že toto nerozhodnem sama, že toto bude naše spoločné rozhodnutie s Nolem.

Áno, takto nečakane keď som si myslela, že mám jasnú predstavu ako sa môj život bude vyvíjať, zastihlo ma poznanie, že sa chcem nielen učiť novému, nasávať nové poznatky a zručnosti, no tiež, že ich chcem využiť pre blaho nás všetkých. Spoznala som ten dobrý pocit, ktorý tu je, keď si vzájomne pomáhame, keď spoločne tvoríme, keď aj vďaka mne komunita, v ktorej žijem prekvitá. A to bolo niečo čoho som sa nechcela vzdáť.

103 - Rozhodnutie

Celý deň som bola mlkva. Myslím, že moja zadumanosť neunikla nikomu s kým som sa ten deň stretla, no väčšina sa domnievala, že je to spôsobené odchodom Jely a Juka. Nikomu neuniklo, že zvlášť Jela sa stala mojou dobrou priateľkou. Mlčka a zadumaná som bola ešte aj počas večerného hodovania a aj ďalší deň. A tak si ma Nijo vzal bokom, aby sa so mnou porozprával. Zrejme som pôsobila veľmi skormútené, čo som si vôbec neuvedomila. A tak hoci som chcela najskôr o tom všetkom hovoriť s Nolem, všetky tie protichodné pocity a myšlienky som razom vyložila Nijovi.

Počúval pozorne, ako napokon vždy. Potom sa však trochu pobavene aj zasmial, až napokon zväžnel, no jeho pohľad bol mäkký, plný láskavosti.

“Opäť raz sa snažíš prísť na správne riešenie svojou myslou. Chceš to mať akosi pod kontrolou. Vždy keď chceš život spútať pod svoju kontrolu, staviaš sa mu viac na odpor, brániš jeho plynulému prúdeniu.”

“Nemôžem povedať Životu čo by som chcela, po čom túžim?”

“Ale áno iste. Naopak, je dobré mať v tom jasno. No Život vidí aj za roh, čo my ako ľudské bytosti až tak nie a môže ťa teda viesť aj inam. Niekedy len preto, aby ťa vyskúšal či si si istá. Niekedy preto, že je tu niečo lepšie ako si si vôbec vedela predstaviť.

Máš obavu, či Noleho dar by tu bol dostatočne využitý, či ty sa tu budeš dostatočne rozvíjať a prispievať celku? To všetko je v poriadku a chápem, že to nie je ľahké rozhodnutie.”

Na chvíľu sa odmlčí a ja dodávam, že rovnako túžobne sa mi žiada pobudnúť aj v osade vyvolených. Nijo prikývne, tíško dodá:

“Viem prečo ťa láka, priam až máta, ten dom.”

O tom nádhernom dome som mu vlastne ani nehovorila, netuším ako o ňom vie, že som ním tak očarená. Usmeje sa a prezradí, že možno by som sa mala o tom pohovárať s Timom.

“S Timom?”

“Hm, keď sa vrátil z pevniny načas sa potreboval stiahnuť do ústrania a žil práve v tom dome. Myslím, že práve tam vznikali aj prvé úvahy nad novou Tharou lásky a nepochybujem o tom, že tam prežíval a premieňal svoju lásku k tvojej starej mame v niečo nové a krásne.”

Cítim ako mi po celom tele behajú zimomriavky, dívam sa udivene na Niju a snažím sa zrovnať si to všetko v hlave.

“Ak sa nemýlim, od toho času tam nik nebýval. Timo ho zvykol používať keď bol tu v tejto osade a bolo to plne rešpektované. Napokon prečo nie, je tu dost' voľných domov. Len pred časom ho uvoľnil pre nový pár, ktorý v ňom zatúži žiť.”

Mám pocit, že sa z toho neviem celkom spamätať, akosi sa mi toho zdá odrazu na mňa moc.

Nijo mi ešte prezradí, že Timo tu ešte nejaký čas bude, rovnako ako aj on, ak sa budem potrebovať ešte porozprávať, je mi plne k dispozícii. Asi začiatkom jesene sa presunie do osady vyvolených, kde by najradšej preniesli aj objavy ktoré tu boli vynesené na povrch. Rád by ich

potom skúmal tam, aby bol aj blízko knižnice a dohliadal tak aj na túto prácu.

“Chcete to vziať tam? Je to rozumné? A už vytiahli spod zeme to, čo je pod nášľapnými kameňmi?” - pýtam sa akoby som sa pýtala, či sú plody už obraté, no všímam si, ako na mňa Nijo priam vypleští oči.

“Ako to myslíš či sme vytiahli to, čo bolo pod nášľapnými kameňmi?”

“No preda tie veci, o ktorých je zmienka aj v tej detskej rýmovačke.” - opäť odpovedám akoby som hovorila celkom jasnú vec.

“Ty myslíš že tam, ... pod tými nášľapnými kameňmi je tiež niečo?”

Som celkom zmätená. Vari to nebolo jasné? Náš rozhovor sa razom menil hádam na najbizardnejší aký som kedy s Nijom viedla. Vyzeral akoby bol celkom vyvedený z miery a ja nechápem prečo vlastne. Zdalo sa mi, že je to jasné, že ďalšie veci k tej guli - neguli budú tam.

Do tohto rozhovoru som vstupovala značne vyvedená z miery, no teraz, keď sme sa ho chystali, trochu nečakane, predčasne ukončiť, zdalo sa mi, že je to Nijo, ktorý nie je vo svojej koži. Bol to nezvyčajný pohľad naňho. Nikdy predtým a ani nikdy potom som ho takého nezažila.

Onedlho nás čakajú večerné zvyklosti a ja sa počas večerného hodovania dozvedám, že ďalším dňom sa začne skúmať, či pod tými nášľapnými kameňmi niečo nie je. Som pravdu povediac celkom pobavená, stále sa mi zdá neuveriteľné, že to doteraz ešte neurobili. Nechápala som ako je to vôbec možné. Bola vari pravda, čo sa hovorilo, že všetko okolo pôvodu neznámych z lode je pre ľudí Aurory zahalené v priestore poznania? Bol to dôvod, prečo tak ťažkopádne uvažovali o ďalších krokoch a dialo sa tak až na popud čudesných snov mojich či mladých na ostrove? Nemala som potuchy, no zaplavil ma pocit akejsi hádam dosiaľ nepoznanej ľahkosti na srdci. Možno aj preto som sa rozhodla práve v ten večer pohovoriť si s Nolem o našom ďalšom živote.

Nebol prekvapený, zrejme aj on plánoval o tom so mnou hovoriť. Tak či onak, obaja sme vyložili na stôl svoje karty

a snažili sa ich usporiadať. Načúvali sme jeden druhému. Prezradila som mu aj to, čo som sa dnes poobede dozvedela o dome od Nija. Nole sa zoširoka usmial a na oplátku prezradil on, že dnes sa pri tom dome znovu pristavil. Práve tak ho tam našiel Timo a dlho o dome hovorili, o tom, ako ma očaril. Nemohla som hádam ani uveriť svojim ušiam.

“Vieš čo, bola som v takom, akomsi napätí z toho všetkého, ako ďalej a mám pocit, že keď som prestala na to tlačiť, premýšľať nad tým ako by to bolo najlepšie, tak sa všetko hádam samé vyriešilo.”

“No všetko asi nie. Chcel som s tebou Célie hovoriť ešte o niečom. Chcel som ti navrhnúť, či by sme náš obrad spojenia nenaplánovali na druhú polovicu jesene. Viem, že Hena a Zulu sú tvojmu srdcu blízki, že si si ich oboch veľmi obľúbila a keďže aj prvé požehnania sme prijali práve s nimi, napadlo mi, či by sa ti nepáčilo, prejsť obradom spojenia tiež spoločne. Oni ten svoj už začali plánovať práve na toto obdobie.”

Priam sa mi oči zaleskli, som dojatá že až.

“Áno, áno, to je skvelé, ďakujem.” - len tak jachtám zo seba.

“Ak sa teda zhodneme na tomto, potom je najvyšší čas, aby sme zadali majstrovi svoje požiadavky na naše náramky spojenia. Takže naša najbližšia cesta by smerovala do kmeňovej osady ohnivých.”

Myslím, že v mojej hlave a v celom mojom tele je ohňostroj radosti a nadšenia. A tak len ticho prikývnem na súhlas a vrhnem sa objat' Noleho.

Je teda rozhodnuté, zajtra sa nachystáme na cestu a ten ďalší vyrazíme. A tak aj bolo. Na veľké šťastie boli v osade k dispozícii voľné thuli. Ja som síce cestu nepoznala, stále som sa celkom nevedela orientovať na ostrove, no Nole áno.

Neviem to vlastne vysvetliť, no cítila som, že sme vykročili v ústrety novým dobrodružstvám. Bola som priam zaplavená tým pocitom, že všetko je dobré, že nič sa nemôže pokaziť.

Cesta pomocou thuli bude trvať dva až tri dni, podľa toho koľko prestávok si urobíme. Nole spomenul, že by sa rád

pristavil v jednom Mhenea dome. Tešila som sa a celkom si užívala tento čas cestovania. Na noc sme sa vždy pristavili v nejakej osade. Zväčša v menších, kde sme mohli priniest požehnanie spevu Lumo. Celé to na mňa pôsobilo ako jedno veľké dobrodružstvo. Do kmeňovej osady ohnivých sme nakoniec prišli až o štyri dni. Bol to ohromný pocit, znovu tu byť a tešila som sa ako prekvapím Jelu. Len nedávno sme sa rozlúčili a teraz sa opäť zvitáme. Ubytovali sme sa už tradične v zadnej časti osady a ešte tento deň sa vybrali za majstrom.

Ako sme sa tak blížili, začula som známy smiech. Bláznim vari? Pozriem na Noleho a v tvári mu čítam pobavenie. A veru naozaj. Od majstra, ktorý sa zručnosťou jemu vlastnou, venuje tvorbe náramkov spojenia, práve odchádza iný pár. Hena a Zulu. Najskôr som onemela od úžasu, potom sme sa všetci zasmiali. U majstra sme sa teda vystriedali. Predostreli sme mu našu požiadavku. Nole mu rozprestrel návrh symbolu. Všimla som si ako majster podvihol obočie a pozrel na nás. Nepochybovala som o tom, že on vedel a že tento symbol, preňho nie je neznámy. Ani neviem ako, bolo to vlastne veľmi spontánne, no obaja

sme sa majstrovi znovu uklonili. A on nám. Až potom keď znovu zdvihol hlavu a prerušil ticho, povedal:

“Je to veľmi starý symbol.” - obaja s Nolem sme mu prikývli. Myslím si, že sa mu to páčilo. Nie je veľa párov čo si volí tieto staré symboly. A tak nás vyzval, aby sme si vybrali kov, z ktorého chceme svoje náramky spojenia. Zdalo sa mi, že to bude hádam jasné, že si vyberieme ten zlatý kov, lenže potom som zaváhala. Hodil by sa tento starý symbol k zlatu? Určite áno, no čo ak tu bol nejaký vhodnejší? Uvedomujem si, ako sa opäť raz so mnou začína myseľ pohrávať a ako podlieham túžbe, aby boli naše náramky spojenia dokonalé. Všimam si, ako nás majster pozoruje, usmejem sa naňho a pýtam sa:

“Je nejaký, ktorý by sa viac hodil k tomuto symbolu? Ktorý by ste nám odporučili?”

Nole je prekvapený mojou otázkou, no ani on sa celkom nevie rozhodnúť a zdá sa mi, že aj on by bol radšej, keby sa vyjadril aj sám majster. A ten sa spokojne usmeje.

“Nuž, ako viete je to pradávny symbol. Ja by som ho nespájal s mladšími kovmi, ale s tými pradávnyimi. Hoci,

...” - tvár sa mu zvráť v hlbkom zamyslení, “možno práve spojenie starého a nového by mohlo byť to pravé.”

Na chvíľu zavládne ticho. Potom obaja svorne ukážeme na jeden pozoruhodný kov. Majster opäť s uznaním prikývne. Netuším vlastne o aký kov ide. Vyzerá ako striebro, no som si istá, že to nebude striebro. Jeho odlesky pod rôznymi svetelnými uhlami sú rozmanité. Ako keby na tom striebornom bolo natiahnuté sklo. Skrátka je nádherný, tajomný a najmä obom sa nám páči.

Majster zmeral naše zápästia, zapísal si všetko čo potreboval a my sme sa pobrali späť do host'ovských domov. Kráčali sme pomaly, neponáhľali sme sa, vychutnávali sme si tento čas. V tejto osade som pobudla minulú jeseň, kúzelný čas, ktorý onedlho nastane opäť.

“Čo keby sme tu pobudli do času nového roka a možno aj spomienkovej procesie?” - pýtam sa celkom neplánovane.

“Prečo nie? Chceš sa pridať k rozlúčkovej procesii?” - pýta sa Nole trochu prekvapene.

“Vlastne neviem, možno len tá spomienka na mňa teraz vykukla. No, vieš ...,” - akosi odrazu neviem nájsť slová,

zastanem dúfajúc, že sa mi podarí do slov vložiť to, čo práve cítim, - “mám taký pocit, vlastne to neviem pomenovať, možno je skoro, ale ..” - odrazu sa mi zdá, že to bude zniet' bláznivo a tak som všetky tie myšlienky zahnila, no Nole čaká a tak už len dodávam: “Rada by som si vyšla na ten most.”

“No jasné, to miesto by sme predsa ani nemohli opomenúť.”

A tak sa znovu dávame do pohybu. Prechádzali sme práve okolo veľkého centrálného pavilónu keď si nás všimla Jela. Zamávali sme si, zvíťali sa. Myslím, že nebola až tak prekvpepená keď nás tu videla. Znovu som si uvedomila aká je Jela vnímavá, nič jej neuniklo. Vždy keď som sa s ňou rozprávala, zdalo sa, že vie, alebo si uvedomuje viac, ako odhaľuje. Občas sa ma snažila nasmerovať, aby som i ja došla k tým svojim uvedeniam.

Bola som šťastná, že som opäť tu, v tejto osade. Na chvíľu som si sadla k vodným nádržiam, Nole kamsi odbehol a ja som si len tak v mysli prechádzala tie zážitky minulej jesene a jesene predtým. Čas bol fascinujúci. No možno ani nie tak čas, ako všetko to premenlivé, čo so sebou

prináša. Len v čase si môžeme niektoré veci uvedomiť ešte lepšie. Občas je tak nesmierne dôležitý ten časový posun.

Práve takto, zamýšľajúc, ma tu našla Hena. Dlho, veľmi dlho sme zotrvali v tichom objatí a rozhovore dvoch duší. Večer sa pomaly prikradol a medzitým sa k nám pridali aj muži. O malú chvíľu sme už kráčali všetci svorne do Thary ohnivých. Pobudli sme tam v tichej modlitbe a potom sa vybrali k centrálnemu pavilónu. Nie som si istá, ako to všetci vedeli, že tam máme ísť, ja som pocit'ovala len jemné volanie. Tak či onak, došli sme k nemu a zdalo sa, že čakajú práve na nás. Nebolo treba nás žiadať, vedeli sme že je čas spievať spev Lumo. V tento čas nás tu bolo viacero a tak opäť raz tento spev znel tak mohutne ako dáky orchester.

104 - Jeseň a obrad spojenia

V kmeňovej osade ohnivých sme zotrvali nakoniec dlhšie, ako sme pôvodne plánovali. Oslavy spojené s novým rokom boli opäť raz veľkolepé. Tie predchádzajúce som oslávila u vodných. Vodný a ohnivý kmeň sú v akomsi protipóle a bola som preto zvedavá či budú tieto oslavy iné. No oslavy prebehli a ja som si až potom spomenula na svoj zámer byť pozorná voči prípadným rozdielom. Tak či onak, ak aj nejaké rozdiely boli, boli skôr nepatrné. Aurora vstúpila do nového roka, vymenili sa vodcovia a vodkyne.

Čas plynul vo svojom nezameniteľnom rytme, pulzoval životom, ktorý sa pomaly pripravoval na odдых. Prichádzal čas, kedy ešte dozrievali plody, no tiež sa už chystali nové semená, čo budú počas zimného obdobia, pekne tíško odpočívať v zemi. Jeseň v sebe niesla nádherné kúzlo premeny. Myslím, že vždy ma fascinovalo, ako sa príroda v tento čas mení.

Prv ako sme túto osadu opustili a vydali sa na cestu do kmeňovej osady vyvolených, opäť som si prešla rozlúčkovou procesiou. Tentokrát to bolo iné, teda aspoň ja som sa v tom celom cítila inak. Pociťovala som niečo ako zmierenie. Vo chvíli keď som vyšla na ten most, zdalo sa mi, že hádam vietor, čo sa zľahka znenazdajky zdvihol, priniesol požehnanie od mojich rodičov, od mojich predkov, požehnanie vziať si za muža toho, koho si vyvolilo moje srdce. Bol to neopísateľný pocit, ktorý ma v okamihu zaplavil. Hlboký mier sa opäť raz rozhostil v celom mojom srdci. Hádam len na okamih som si zatvorila oči, svoju tvár nastavila vetru a len bola plne v tom okamihu.

Zdalo sa mi, že tento čas v tejto osade je tak požehnaný a krásne lenivý. Občas som pomáhala Zini a veľmi rada som trávila čas s Milou a jej dieťaťom. Osadu sme nakoniec opustili spoločne s Henou a Zuluom. Bola som veľmi rada, že do kmeňovej osady vyvolených sme mohli cestovať thulinou. Mlčky som pozorovala ubiehajúcu krajinu a ani neviem čo som pri tom cítila a či som na niečo myslela. Len som sa plne oddávala tým bežiacim obrazom. V celom mojom bytí sa rozhostilo ticho.

Po príchode do osady vyvolených ma v izbe na konci osady čakalo milé prekvapenie. Môj Theia stromček tu už na mňa čakal. Vyzeral inak. Plody nemal žiadne a jeho listy mali jasne zelenú farbu, akú mávajú tie nové lístky na jar. Nateraz budem v izbe sama, rovnako aj Hena. Vyrozumela som, že je tomu tak preto, že nás čaká obrad spojenia a s tým je spojený tiež čas v samote, čas stíšenia sa.

No hneď na druhý deň čo sme sem dorazili, vydali sme sa aj s Henou na potulky osadou. Hena a Zulu si mohli vybrať z troch domov, ktoré boli práve prázdne a čakali na nových obyvateľov. V tom prvom, neviem čím to, no zdala sa mi tu veľmi ťažká atmosféra. Ten druhý, sledovala som, ako sa Hene rozžiarili oči. Ten naopak oplýval jemným čarovným fluidom. Atmosféra tretieho sa mi naopak zdala mdlá. Bolo to pozoruhodné, ako rozdielne pôsobili tieto identické stavby. Druhý dom mi k Hene a Zuluovi najviacej pasoval. Bol v časti vyvolených svetla blízko príjazdovej cesty a to sa zdalo pre prácu ich oboch naozaj praktické.

Keď sme skončili s prehliadkami, sadli sme si v zadnej časti osady pod dlhé prístrešky. Hodnú chvíľu sme boli len

tak v tichu, pozorovali odlesky na vodnej hladine, načúvali šumeniu lístia v korunách stromov. Myslím, že to v Hene všetko dosadalo. Bola som zvedavá, ktorý z tých domov sa jej najviac páčil, no bola som trpezlivá. Hena ma napokon nenecháva dlho čakať, pozrie na mňa a takmer až hanblivo povie:

“Mne sa najviac páčil ten “druhý” dom. Celkom ma očaril.”

“Áno,” - prikyvujem a hovorím jej, čo som postrehla. Mám ľahký pocit déja vu, pripomína mi nedávny rozhovor s Jelou a musím sa tomu usmievať.

“Som zvedavá, či aj Zuluho osloví práve tento.”

“Ako to je, ak by nebol v osade voľný dom?”

“Neviem či sa také niekedy stalo. Vždy sa to nejako vyrieši, no pravda, sú momenty, keď sa postavlia nové domy, pretože sa predpokladá, že osada sa o čosi viac rozrastie. Hlavne keď sa narodí viac detí, niekoľko rokov po sebe. Nemôžeme síce nikdy vedieť kde sa rozhodnú žiť, ale myslím, že sa ešte nestalo, že by pár nemal kde zložiť svoju hlavu.”

Všetko je tu tak dômyselne premyslené. Na oplátku hovorím Hene o dome, ktorý som objavila pri obhliadkach s Jelou. Dom, ktorý ma tak magicky pritahuje. No pozorujem prekvapenie v Heniných očiach. Spomínala som jej síce, že chceme žiť v tej osade pri starých ruinách, no zdá sa, že to nebrala celkom vážne. Až ma svojim výrazom tváre zmiatla. Zveruje sa mi, že si nás tam celkom nevie predstaviť, ale nakoniec dodá, “prečo vlastne nie”.

Pri večernom hodovaní sa dozvedáme, že ten “druhý” dom sa najviac pozdáva aj Zuluovi. A tak ich čaká ešte jedna spoločná obhliadka. Vždy je to tak, že najskôr každý z páru si vyberá sám. Ak nájdu zhodu na jeden či dva domy, ktoré sa páru pozdávajú, potom tie domy navštívia aj spoločne. Nebola som si istá, či celkom chápem význam toho, no rozhodla som sa, že sa tým nebudem zaoberať. Napokon už viackrát som sa presvedčila, že aj keď mne sa nezdalo, tak oni v tom význam videli a veľmi často som nakoniec musela súhlasiť, že to zmysel dáva. Takže tentoraz som sa tým rozhodla vôbec nezaoberať.

Dni pred našim obradom spojenia plynuli akosi rýchlo. Aspoň tak sa mi zdalo. Bol tu čas stíšenia a ja som si opäť

položila otázku, či je Nole ten koho si moje srdce vyvolilo. Prišlo mi to však teraz po tom všetkom skôr už ako absurdná otázka. Mala som v nej predsa jasno. Či vari nie? Bola som z toho skôr rozmrzelá, že sa opäť mám utiahnúť do ticha a spytovať svoje srdce. Moje myšlienky blúdili kade tade, až jedného dňa som si uvedomila, že predsa až to naozajstné spoločné nažívanie dá tie odpovede, ktoré sa teraz tak úporne snažím zodpovedať. Alebo robili Aurorania niečo inak, keď po x-tý krát si kládli otázky k spoločnému životu? Netušila som a začínalo ma to celé unavovať. A tak som sa jedného dňa rozhodla vybrať sa do blízkeho lesa a opäť doň vstúpiť ako do mystéria. Bol to čarovný spôsob, ktorý ma neprestával unavovať.

Bolo práve po rannom hodovaní a ja som si čo to malé nabalila a vyrazila som. Tento les som moc nepoznala, v tejto osade som zväčša pobudla vždy kratší čas a chodila len do blízkeho okolia. Cítila som sa dostatočne v bezpečí a vykročila tak rozhodným krokom. Rozhovor s Henou ma opäť zneistil, či osada pri starých ruinách je naozaj tá pravá pre nás. Nole bol prekvapený keď som to navrhla, no vlastne vôbec nenamietal. Pre vstup do mystéria som preto zvolila práve tento zámer. Kde je to najlepšie miesto

pre nás dvoch? Kde budeme môcť najlepšie rozvíjať nielen naše dary a esenciu, ale tiež náš vzájomný vzťah?

Kráčala som, krok za krokom, keď som si uvedomila, že sa znovu vo mne rozhostilo ticho, možno preto, že som tak uchvátená okolitou prírodou. Usmiala som sa tomu a s dôverou kráčala ďalej. Myslím, že to netrvalo dlho čo som našla jedno z tých dychberúcich miest. Z výšky, v jemnom závoji padala voda z vodopádu a hromadila sa v malom jazierku. Odtiaľ potom pokojne v malom potoku si plávala ďalej. Jazero bolo skôr plytké, azúrovej farby a voda bola príjemne prehriata slnkom. Ani na okamih som nezaváhala, zhodila zo seba šaty a vošla do týchto vôd. Voda mi siahala niečo vyše pása, celkom pohodlne som prišla pod vodný závoj a nastavila mu svoju tvár. Hoci voda padala z výšky, jej padajúce kvapky boli stále dostatočne príjemné.

Ako som sa tu tak ponárala a vynárala pod vodopádom všimla som si niečo tajomné. Za závojom vodných kvapiek zdá sa, že je jaskyňa. Na okamih som zaváhala, no vskutku len na okamih a vybrala som sa to tam preskúmať. Chlad jaskyne sa prikradol rýchlejšie ako som sa nazdala. Oči si

len pomaly zvykali na prítmie, ktoré bolo čoraz hmatateľnejšie. Kiež by som tu mala niečo, čím si posvietim, preblesklo mi mysl'ou. Rukou som sa pridržala stien a našľapovala pomaly, opatrne. Vtom som si to uvedomila. Zastala som a znovu som rukou prechádzala po stenách jaskyne. Nebolo pochyb o tom, že sú tam vyryté nejaké znaky. Srdce sa mi priam splasene rozbúšilo. Ešte chvíľu som sa tu motala a váhala či ísť hlbšie do jaskyne, či sa vrátiť.

Bol to vlastne len okamih, ani si nespomínam, že by som sa bola rozhodla pre ďalšie kroky hlbšie do jaskyne, čosi ma postrčilo ďalej. Myslím, že som sa v tej chvíli ani nestihla báť, pretože to čo ma čakalo ďalej by mi ani v najdivokejších snoch nebolo napadlo. Nebolo to ďaleko od miesta, kde som bola. Zabočila som doľava, ako keď sa stáča špirála. Práve tam o niekoľko ďalších stáčajúcich sa krokov, odkiaľsi zhora sem dopadalo svetlo. Bolo to také tajuplné, že to ani nepôsobilo, ako z tohto sveta. Celkom intuitívne som sa postavila pod ten prúd svetla a pozrela hore. Hore nado mnou vo veľkej výške som videla listy stromov a oblohu.

Ako som tam tak stála, tak som si spomenula na ten zmätok, ktorý vo mne oživila Hena a otázka či osada pri starých ruinách je naozaj to správne miesto pre nás dvoch s Nolem. Vlastne chápem, prečo väčšina, komu sme sa o tom zmienili boli prekvapení. Nedávalo to žiaden logický zmysel. Čo tam budeme robiť? A predsa niečo vo mne hovorilo, že toto je to miesto, kde budeme žiť. Miesto, ktoré je pre nás dvoch, naše dary a esencie to najlepšie. Najlepšie, aby sme prispeli celku. V tej chvíli, ako to svetlo na mňa dopadalo, som nadobudla istotu a bola za ňu nesmierne vďačná. Kiež vždy pocítim istotu, keď sa budem rozhodovať o podstatných okolnostiach svojho života.

Neviem ako dlho som tam bola. Zrejme dlhšie ako som si namýšľala. Keď som sa vracala späť, všímala som si práve tu na tomto mieste, kde prenikalo svetlo, steny jaskyne. Skutočne tu boli akési čudesné znaky. Nezdalo sa mi, že by som také už bola videla, no pravda, bolo toho stále dost' čo som na tomto ostrove nepoznala. Opäť som sa ich jemne dotýkala rukou a kráčala pomaly von. Zmocňoval sa ma pri tom pocit čohosi nekonečného.

Deň sa zjavne prehupol do svojej druhej polovice. Prekvapilo ma to, naozaj sa mi nezdalo, že by mohol ubehnúť taký dlhý čas. Ponorila som sa znovu do vôd a prešla si pohodlne na breh. Tam som si sadla, počkala kým uschnem a pritom si niečo malé zajedla. Pozorovala som závoje padajúcej vody a záplavu motýľ'ov. Takých o akých mi raz hovorila Hena. Veľký ako dlaň a žiarivo modrý. No tu ich bola celá záplava. Musím pripustiť, že sa mi nechcelo odtiaľto. Mala som skutočne ten pocit, akoby som sa ocitla hádam v celkom inom svete. Nakoniec som sa predsa len vybrala na cestu späť do osady. Už o niekoľko dní bude náš obrad spojenia a ja som moc dúfala, že sa mi podarí sem ešte zájsť.

Večer pred samotným obradom som zašla do domu žien. Tak hovorila tradícia. Vošla som do vôd blahodárneho kúpeľa a ženy sa postarali aj o mňa. Zotrvala som tu až do času nášho obradu. Ja, Hena a ešte jedna žena. Tentoraz budeme tri páry čo podstúpime obrad spojenia.

Pravdu povediac, začínala som byť zo všetkého toho ale už unavená. Všetko sa robilo nesmierne pomaly, priam obradným spôsobom. Možno som predsa len bola

nervóznejšia ako som si doteraz pripustila a to, čo by som si inak užívala ako úžasnú starostlivosť ma teraz začínalo akosi dráždiť.

Mala som na sebe nádherné šaty, zložené zo spodných a vrchných šiat. Úväzy boli opäť pozoruhodné. No zvláštny pocit sa ma zmocnil pri pohľade na zloženú stuhu prvých požehnaní. Bola súčasťou môjho každodenného života po niekoľko mesiacov. Priam ma zaplavila nostalgia. Vlasý som mala sčesané dozadu, len jemne prichytené a prepletené kvetmi, aby mi pramienky vlasov nepadali do očí. Do rúk som dostala jeden väčší kvet. A tak sme pomaly vyrazili v sprievode z domu žien do Thary vyvolených. Kráčali sme pomaly, srdce mi bilo trochu splašene. Bolo to tu, tá neopakovateľná chvíľa.

Ako sme tak kráčali, uvedomila som si, že som nedala vedieť Jolemu, až som sa zahanbila, že mi to pri tom všetkom vypadlo z hlavy. Blížili sme sa k Thare a už čochvíľa sme mali vstúpiť na jej chodník. Práve tam, na každú z nás čakali jej rodičia, vyvolení a ich rodičia. Prebehli krátke požehnanie pred samotným obradom. Noleho rodičov som videla prvý krát. Pôsobili veľmi

príjemným dojmom a mne akosi odľahlo. Miesto mojich rodičov zastúpi Heja a Nijo. Bola som veľmi vd'ačná, že sú tu, no predsa len mi na moment prišlo ľúto, že tu so mnou nebudú moji rodičia.

Ženy z domu žien vkročili na chodník Thary a spievali. Za nimi vykročili rodičia a potom sme nasledovali my. Každý jeden pár. V Thare sme sa potom už postavili tak, aby za každým z nás bol niekto z našej rodiny. A ja som si všimla, že je tu oveľa viac mojich priateľov, ako som vôbec dúfala. Najviacej ma však asi potešilo, že som tu zbadala aj Joleho a Lonu. Moje srdce priam poskočilo.

Kvety sme vložili do misy naplnenej vodou po tom, čo sme prijali požehnanie pre náš spoločný život. Vymenili sme si náramky, veľmi sa mi triasli ruky a ani neviem či si pamätám niečo zo slov, ktoré predniesol nový vodca, ktorý náš obrad spojenia viedol. No niečo predsa.

Jedna veta mi utkvela v pamäti a vždy keď sme zažívali v našom spoločnom živote náročnejšie okamihy mi znela ako ozvena v hlave: "Jeden druhému ste zapísaný v srdci."

Po výmene náramkov každý pár prešiel popod slávobránu. Bol to naozaj pozoruhodný pocit. Zdalo sa mi, že som skutočne prekročila akýsi pomyselný prah do nového života. V sprievode sme sa potom presunuli k centrálnemu pavilónu a tam prebiehali oslavy. Bolo mi vskutku blažene a tanec ten pocit len umocňoval. Áno, bola som šťastná, pretože som nielen práve podstúpila obrad spojenia s milovaným mužom, no bola som obklopená priateľmi.

Ubehlo niekoľko hodín a páry sa pomaly rozlúčili a vydávali sa k svojim novým domom. Vtom som si uvedomila, že vlastne neviem, kde strávime našu prvú spoločnú noc my dvaja. Dom, ktorý sme si vyvolili nebol v tejto osade. Vlastne len Hena a Zulu tu ostanú žiť, len pre nich toto bude ich pôsobisko. Na túto noc, nám i zostávajúcemu páru, budú prepožičané domy, ktoré sme si s Henou obzerali. Bola som zvedavá, ktorý pripravili pre nás. Bol to ten s tou mdlou atmosférou, no keď sme vošli dnu, nebolo po nej ani stopy. Naopak, dom bol krásne upravený, v záplave nádherných kvetov, lôžko pripravené. Dom oplýval krásne lenivou, romantickou atmosférou. Dýchala na mňa jemná vôňa kvetín a vetvičiek.

Osviežili sme sa pripravenou vodou, bola som akási nesvoja, cítila som, že na mňa začína doliehať aj únava. Len tak sme si ľahli na lôžko a chvíľu sa s Nolem rozprávali. Hovorili sme si o svojich dojmach z dnešného dňa, jemne ma pritom hladil po tvári. Na chvíľu som si zatvorila oči a oddávala sa tým jemným hladivým dotykom. Stalo sa to zrejme práve vtedy. Zrejme som zaspala, pretože keď som znovu otvorila oči, vonku sa slnko chystalo na svoju novú púť. Nechápala som celkom čo sa stalo, ako som mohla v takej chvíli zaspať. Nebol to vôbec príjemný pocit, čo sa ma zmocnil. Pozorovala som, ako sa aj Nole prebúdzal a usmeje sa na mňa. Som v rozpakoch, no Nole až tak nie. Je skôr pobavený a jeho pobavenie sa prenáša aj na mňa.

“Ako som mohla zaspať?”

“Myslím, že obaja sme zaspali skôr ako sme plánovali.” - dodáva s trošku rozpačitým úsmevom.

Nakoniec sa tomu smejeme a nechávame priechod jemným dotykom a bozkom. Je krásne lenivé ráno a my vieme, že naše spoločné intímne chvíle si necháme už do nášho nového domu.

105 - Nový domov

Deň sa pomaly rozbiehal a vedeli sme, že nám prídu požehnať. Vždy to tak bolo.

Stále som sa cítila nesvoja, tak nejako trápne, ako dopadla naša prvá spoločná noc. Heji to samozrejme neuniklo a bola som rada, keď mi navrhla, že sa môžeme porozprávať. Zdôverila som sa jej, cítila som ako sa pri tom červenám. Spočiatku Heja akoby vôbec nechápala, čo jej hovorím, až sa cítim ozaj trápne. No nakoniec je celkom pobavená.

“Célie, vieš, je to v poriadku. Vôbec sa preto nemusíš trápiť. Ver či nie, nie ste prvý pár, ktorý počas svojej prvej noci jednoducho zaspal. Všetky tie prípravy, doľahli na vás možno viac ako si myslíš.” - obdarí ma láskavým pohľadom.

Krátko pred poludním sme si s Nolem vyhradili čas pre seba a ja chcem vedieť či vie o tej záhadnej jaskyni za vodopádom, čo som len pred niekoľkými dňami našla. Včera som sa o nej zmienila, no vlastne si nepamätám jeho

odpoveď. Tak či onak som zvedavá a veľmi by som na to miesto pred našim odchodom zašla. Spoločne. Nole súhlasil, sám bol zdalo sa zvedavý. Neváhali sme teda a rovno sa tam aj vybrali. Takmer som ani nedýchala, či to miesto znovu nájdem. Veď predsa som ho objavila vo chvíli, keď som do lesa vstúpila ako do mystéria.

Keď sme dorazili k tomu tajomnému a vlastne celkom zastrčenému vodopádu, je takmer rovnaký čas, ako keď som tu bola pred niekoľkými dňami. Je v hlbokom hustom lese. Ja som si to pravdu povediac ani neuvedomila, až Nole ma na to upozornil. Zhodili sme zo seba šaty. Celkom. Tentoraz som zložila aj tie tenučké šaty, čo sa tu používajú ako spodné šaty a na kúpeľ. Obaja sme zostali nahí, celkom nahí a vošli do vody. Viedla som ho priam nedočkavo k tomu miestu, srdce mi búšilo, keď tu ma zastavil, že nie je treba sa náhlit'. Lenže mne sa zdalo, že áno, že ak chceme vstúpiť do tej jaskyne, tak slnko by malo byť priamo nad nami. Neviem kde sa presne vzala vo mne tá istota, no Nole sa jej podvolil.

Strávili sme chvíľu priamo pod vodopádom, smiali sme sa a obdarovali sa niekoľkými nespelymi bozkami, čo sa

zmenili vo vášnivé. V jednom okamihu som ale pocítila, že ak naozaj chceme vstúpiť do jaskyne, tak práve teraz je ten čas.

Nole ma nasledoval. Znovu som okamžite pocítila chlad jaskyne. Rukami sme prechádzali po jej stenách. Obzrela som sa a všimla som si v tom prítmí, prekvapenie na Noleho tvári. Vošli sme dnu, do tej špirály. Zostali stáť pod svetelným prúdom, tisnúc sa jeden k druhému. Takmer sme ani nedýchali, tak ohromné to bolo. Ani teraz neviem koľko času ubehlo. Čas akoby v tomto priestore plynul inak. Ťažko to vysvetliť.

Nakoniec sme sa vydali na cestu späť pod vodopád a na breh. Sedeli sme tam, naplnení zážitkom čo bol tak ohromný.

“Ja tomu nerozumiem Célie. Ako si vôbec našla toto miesto? Ako ti vôbec napadlo zájsť za vodopád a ako si našla tú jaskyňu? Vôbec som o nej netušil.”

Pozorujem ako je Nole z toho zaskočený. Uznávam, je to ozaj čudné. Premýšľam, či je niekto kto by nám pomohol objasniť túto záhadu. No pre túto chvíľu sa tým vôbec

nemám chuť zaoberať. Naopak, hovorím Nolemu o pochybnostiach, ktoré vo mne vzbudila Hena ohľadom nášho nového domova v osade pri starých ruinách. Hovorím mu to, o čom sme pri všetkých tých prípravách, čo sprevádzajú obrad spojenia, jednoducho nestihli hovoriť. O tom, že do lesa som vstúpila ako do mystéria a priviedlo ma na toto miesto. Že práve tam, v strede toho záhadného svetla, som nadobudla istotu, že život blízko starých ruín je to správne miesto pre náš spoločný život. Nole ticho načúva.

“Vieš, chápem o čom hovoríš. ... Ja viem, že to nedáva nijaký logický zmysel ísť a žiť v tej osade. No aj ja som tam pocítil niečo, čo ani sám neviem ako pomenovať. Občas nie je jednoduché dôverovať pocitu, keď sa to javí takmer ako bláznovstvo.” - usmeje sa a spontánne sa objímame.

Je čas vyraziť na cestu späť do osady. Dnes večer nás ešte čaká spev Lumo a na ďalší deň sa vydáme na cestu za naším novým domovom.

Keď sme sa ďalšie ráno chystali a potešila som sa, že budeme cestovať thulinou, Nijo pohliadol hlboko do

mojich očí. Čítala som v nich otázku, no keďže bude cestovať s nami a do začiatku zimy pobudne v osade tiež, len sa naňho usmejem. Myslím, že obaja sme pochopili, vedeli a bolo nám jasné, že budeme mať opäť jeden z tých rozhovorov. A možno nielen jeden. No teraz nás čakala cesta. Moja Theia ma naplňala radosťou, objavili sa na nej nové púčiky. Onedlho zakvitnú a potom prídu nové plody. Aké budú? To zatiaľ neviem.

Opäť raz som opúšťala túto osadu, v ktorej som od prvého okamihu ako som do nej vstúpila, pocítila puto domova. Dlho som si preto myslela, že toto bude tá osada, kde budeme žiť po našom obrade spojenia. A predsa všetko bolo inak.

Nasadli a vyrazili sme. Cesta ubiehala v pokojnom tempe, v tichu, zdalo sa, že všetci sú ponorení do pozorovania krajiny za okienkami. Padal jemný dážď, ktorý podchvíľou ustal, aby sa vzápätí opäť prihlásil o slovo. Krátko sme sa pristavili v jednej osade, pridal sa k nám jeden muž a nejaký náklad. Netrvalo dlho, čo sme došli do osady pri starých ruinách.

Celou cestou som spytovala seba samú, či budem stále tak očarená tým domom. Čo ak to bolo len pod vplyvom všetkých tých udalostí, ktoré sa vtedy diali? Čo ak zistím, že to nie je ono, že ten dom stratil svoje fluidum, ktorým ma tak očaril? Nevedela som. Chvíľami sa vo mne všetko miesilo. Potom som si spomenula na svoj zážitok v jaskyni za vodopádom. To ma upokojilo a povedala som si, že sa nechám prekvapiť. Napokon, ten dom mohol byť našim novým domovom na oveľa kratší čas, ako som sa spočiatku domnievala. Nebolo predsa ničím výnimočným, že sa pôsobisko vyvoleného zmenilo. To bolo druhé uvedomomenie, čo ma upokojilo ohľadom života v tej osade a priamo v tom dome.

Dorazili sme rovno k centrálnemu pavilónu. Už tu na nás čakali a privítali nás. Nám s Nolem sa dostalo požehnaní pre náš spoločný život. Potom sme si vybalili naše veci. Bola som rada, že nám poskytnú prepravnú vaničku. Celkom sa mi tých vecí čo som tu aj nazbieralo, ani sa mi veriť nechcelo. Prepravná vanička bolo jedno z tých jednoduchých vznášadiel, kde sa nezvykol programovať cieľ cesty, jednoducho sa popostrkovala, tlačila, bolo to veľmi ľahučké, vôbec nebolo cítiť tiaž naložených vecí.

Rovnako tak Nijo sa pobral do domu, ktorý tu za ten čas bádania starých ruín, prischol ich skupine. Krátko sme sa rozlúčili a všetci, čo sme v tejto osade ostávali, vykročili sme každý svojim smerom. Thulina tu nekončí, pôjde ďalej, pozorovala som, ako sa znovu zaplňa ďalšími ľuďmi, aby mohla pokračovať vo svojej plánovanej ceste.

Mlčky sme kráčali s Nolem k tomu čarovnému domu, len drobné kamienky nám vřzgali pod nohami a ticho prerušoval i jemný bzučivý zvuk prepravnej vaničky. Vôbec sme sa neponáhľali, akoby sme teraz vpíjali do seba pokoj tejto osady. Hoci v tej chvíli sme vôbec netušili na aký dlhý čas, no na obdobie minimálne jedného roka sa táto osada stane naším pôsobiskom. Tešila som sa.

Keď sme dorazili k domu, vedeli sme okamžite, že je pre nás pripravený. Dvere boli vyzdobené tak ako sa to robilo pre páry, ktoré práve podstúpili obrad spojenia. Prv ako sme vošli dnu, priamo tam, pred tými vstupnými dverami, otočila som sa k Nolem a on ku mne. Jeden druhému sme sa uklonili a spočinuli v tichej chvíľke. No potom, sme už neváhali ani chvíľu. Vstúpili sme dnu. Dom bol naozaj

krásne vyzdobený a moje srdce zaplesalo dojatím a radosťou.

Kým som sa nad tým všetkým rozplývala, Nole pritiahol prepravnú vaničku a pomaly začal skladat' naše veci. Potom na vaničke postláčal akési gombičky a ona odrazu išla sama.

“Má takú funkciu, vedieť sa vrátiť na svoje základné miesto.” - stručne mi Nole objasní.

Ako dobre, pomyslela som si. Vôbec sa mi nechcelo ísť s ňou späť cez celú osadu. Už som chcela byť s Nolem. Len s ním. Myslím, že aj on to cítil rovnako. Konečne sme boli vo svojom dome, konečne sami. Ovlažili sme sa a celkom spontánne sme sa oddali jeden druhému. Bolo to niečo tak nádherné. Ani som netušila, že to také krásne a plné môže byť.

Nečakali nás žiadne povinnosti, nič sme nemuseli a tak až do večera sme sa len tak oddávali sladkému ničnerobeniu, bozkom, objatiam a milovaniu. Pomalému, nežnému, nádherne zmyselnému. Objavovali sme telo toho druhého, čo má radosť, čo sa mu páči, pod akými dotykmi blahom

stoná. Lôžko, ktoré nám nachystali bolo prevoňané opojnou vôňou a možno aj preto sa nám vôbec nechcelo vstávať. Až podvečer nás hlad vyhnal. No i teraz sme si len rýchlo nachystali zopár malých dobrôtok, čo nám tu na začiatok pripravili a pomaly si ich vychutnávali.

Čas večerných zvyklostí sa priblížil a my sme vedeli, že sa očakáva, že dnes povedieme spev Lumo z pavilónu. Pravdu povediac, vôbec sa mi nechcelo opustiť toto naše hniezdočko. No potom, pocítila som, aká je to výsada viesť spev Lumo v tomto pre nás požehnanom čase. Nachystali sme sa teda a vyrazili. Myslím, že som musela žiarit' tak, ako žiaria ženy, ktoré som videla, keď sme im prišli požehnať po prvej spoločnej noci. Na okamih som sa začervenala, že to všetci spoznajú, že sme nijako nevybaľovali naše veci, no oddávali sa jeden druhému. Vzápätí ma však zaplavilo uvedomenie, že je to tak predsa v poriadku, že milovať sa s milovaným, je tiež prirodzenou súčasťou našich životov.

Zmätlo ma to. Prečo vôbec prišiel tento tieň pochybnosti a zahanbenia? A tak ako znenazdajky prišiel tento tieň, prišla i odpoveď. Naši duchovní na pevnine často hovorili

o spojení muža a ženy ako o hriechu. Nikdy som vlastne nechápala prečo, ak boli v spoločnom zväzku. Akoby len to spojenie, keď je počaté dieťa bolo v poriadku. Lenže aj dieťa sa považovalo do krstu za hriešne. V tejto chvíli mi tieto myšlienky, v ktorých som vyrastala ale pripadali cudzie, vzdialené. S ďalším výdychom, som pustila tieto ťaživé myšlienky, čo sa zjavili tak nečakane, ktohovie odkiaľ.

Pri pavilóne bolo veľa ľudí. Všetci akoby na niečo čakali. Ako sme prišli pokynuli nám, aby sme sa ujali miesta v strede samotného pavilónu. Vedela som, čo sa od nás očakáva, len som pozrela na Noleho, aby sme sa pripravili, naladili jeden na druhého a spievali. Po chvíli som si uvedomila, že sa k nám pridávajú aj ďalší.

Bol krásne teplý, jesenný večer. Jeden z posledných počas tejto jesene.

Čoraz častejšie prichádzali daždivé dni a ja o to viac som si vychutnávala rannú kávu s kardamómom. Hrialo ma pri srdci z viacerých dôvodov. Nole ju vedel pripraviť vskutku bravúrne. Jej pitie sa stalo takým našim malým ranným rituálom a v neposlednom rade, táto káva bola

pripomienkou na mojich rodičov. Aj oni ju zvykli piť a jej vôňa vo mne vyvolávala príjemné spomienky. Tie sa miešali s príjemnými pocitmi po boku Noleho.

Týždeň ubehol rýchlejšie ako som sa vôbec nazdala. Ten prvý týždeň po obrade spojenia patrilo páru. Nič nemuseli. Všetci plne rešpektovali ich súkromie, nik nevyrušoval. Po týždni to bolo ale iné. Zžívala som sa s domom, podchvíľou sa zamýšľala čo bude ten môj vklad doňho. No priznávam, nijako som sa s tým neponáhľala. Začal sa druhý týždeň a my sme viac vychádzali do spoločnosti. Aj počasie tomu bolo viac naklonené. Po dňoch plných dažďov, prišlo teplé babie leto.

Toľko krát som sedela pod dlhými prísteskami v kmeňových osadách a pred časom aj v tejto osade pod tými čo obkolesujú hlavný pavilón. A predsa teraz, keď som tu sedela s Nolem bolo to iné. Večery sme trávili práve tu, s ostatnými z tejto osady. Hrialo ma na duši, zdalo sa mi, že život už krajší ani byť nemôže, že viac hádam ani nemôžem byť šťastnejšia. Mala som rada toto spoločné večerné hodovanie. Akosi som si za ten čas naň

privykla. Rovnako ako naše ranné spoločné chvíle s Nolem, ktoré sme objavovali a deň za dňom ich tvorili.

Takto plynuli ďalšie dva týždne, no s tým rozdielom, že každý deň sme sa vybrali do centrálného pavilónu. Ak sme viedli zároveň ranný spev Lumo, zostávali sme tu na spoločné ranné hodovanie. Ak nie, potom sme si užívali lenivé rána oddávajúc sa jeden druhému. Potom sme sa na niekoľko hodín zväčša rozdelili. I tu bol jeden malý dom, v ktorom vyvolená zeme chystala potrebné bylinky, tinktúry a všetky tie veci, pri ktorých som pomáhala a učila sa v každej kmeňovej osade, v ktorej som doteraz pobudla. Bola nesmierne rada, že má posilu, hoci mne sa nezdalo, že by som toho toľko už vedela. Pre tento nadchádzajúci zimný čas som tiež pomáhala hojne pripravovať aj sviečky.

Laju som si rýchlo obľúbila. Pôsobila tichým dojmom a veru veľa toho nenahovorila. No vždy keď sme skončili prácu dňa, uvarila lahodný nápoj a rozhovorila sa. Hovorila o tom, ako pred niekoľkými rokmi prišla do tejto osady spolu so svojim mužom a okamžite im učarovala. Musela som uznať, že nielen okolitá príroda je tu čarovná.

Hovorila o tom, ako rada skúma rastliny pri starých ruinách.

“Ani na celej Aurore nenájdeš takú rozmanitosť.”

“Ako je to možné?”

“Ťažko povedať. Myslím si však, že je to zložením pôdy. Timo ju teraz znovu viac skúma, som zvedavá k čomu ho to povedie.”

Hm, Timo. Je to vlastne môj starý otec. Budeme teraz hodne blízko.

Z mojich zatúlaných myšlienok ma vytrhne Laja, keď pokračuje:

“Pozri, niečo ti ukážem.”

Tvári sa akoby vyt'ahovala prinajmenšom svätý grál. Vyzerá ako kniha, no vzápätí zist'ujem, že je to niečo ako herbár. Veľa rôznych rastliniek, popisov, kde ich našla, kedy a ako sa v priebehu dňa i roka rastlinka chová.

“Úžasné.” - vypadne zo mňa a čítam popisky, ktoré pri rastlinách sú. Sú naozaj pozoruhodne detailné. Musí za

tým byť veľa práce, času stráveného pozorovaním, ako ktorá rastlinka rastie i aké zvieratá si na nej pochutnávajú, či naopak sa jej vyhýbajú.

“Niektoré z nich sú liečivé. Vieme to len z dochovaných starých legiend a piesní. A tak pátrame, skúmame či aj o ďalších nie sú takéto zmienky.”

Som celkom ohromená. Takýchto herbárov je tu celá polica, až sa mi hlava zatočila, no pozorujem že Laja vníma aj to, koľko práce tu ešte na nás čaká.

106 - Nová práca

Vyšla som von z domu bylín, kde som pomáhala Laji. Všetky tieto domy, ktoré slúžili celej osade boli sústredené v nevelkej vzdialenosti okolo prstencového prístrešku, o jednu úroveň nižšie, aby opäť raz samotný centrálny pavilón vynikol. Všimla som si, ako Nole práve prišiel pod prístrešok a zazdalo sa mi, že ako si sadal, ťažko si povzdychol, v tvári sa mu zračil smútok. Vykročila som pomaly za ním netušiac čo sa vzápätí dozviem.

“Si v poriadku? Stalo sa niečo?” - pýtam sa opatrne, keď sa k nemu priblížim.

“Ako sa to vezme.” - odpovie s trošku trpkým úsmevom. “Zajtra, alebo pozajtra sa vydáme na jednu cestu. Potom uvidíme.”

Chcela by som vedieť o niečo viac, Nole je však mlčky a tak si k nemu len prisadnem, vezmem jeho ruky do svojich. Je to hádam len okamih čo zotrávame v tichej chvíľke čo Nole pokračuje:

“Vieš, ned’aleko je jeden Mhenea dom. Slúži niekoľkým blízkym osadám, medzi iným aj tejto. Je tu málo vyvolených a bol som preto požiadaný o výpomoc.”

“Čo to pre nás znamená? Budeme žiť tam?”

“Nie, to nie. Z týždňa tam strávim vždy tri či štyri dni, potom sa vrátim. Nie je to celkom na skok a navyše tieto domy majú službu aj počas noci. No chcel by som, aby sme tam najskôr išli obaja a aby si to i ty videla. Myslím, že niekedy by sme mohli ísť spoločne. Určite sa tam nájde služba aj pre teba.”

Moje srdce búši ako o závod. Zrejme preto, ako vážne sa pritom Nole tvári. Priam ma to znepokojuje a tak sa ho na to pýtam.

“Oh, prepáč, len mi prišlo ľúto, že by som ťa tu tak skoro po nast’ahovaní nechal samú.” - hľadím mu do očí a viem, že jeho slová sú úprimné.

Zotrvali sme tu hodnú chvíľu, držiac sa za ruky. Nakoniec som navrhla prejsť sa k starým ruinám, no Nole má iný návrh. A tak sa len túlame okolím. Viac mlčky. Cestu k starým ruinám, pod ten záhadný oblúk sme si naplánovali

na ďalší deň. To sme len krátko dali vedieť Laji o našich plánoch a vyrazili sme. Nole jej hneď aj povedal o našej nadchádzajúcej výprave do domu Mhenea. Postrehla som, ako sa Laja tomu potešila, bola priam nadšená a oči jej zažiarili.

Staré ruiny. To miesto oplývalo niečím tajomným. Vychutnávali sme si to tu. Tento deň jednoducho patril nám. Len nám. A my sme si to náležite užívali. Babie leto sa skutočne vydarilo, nemohli sme preto opomenúť romantický piknik. Nole už bol pokojný, no ešte večer sme mali dlhý rozhovor. Naozaj ho mrzelo, že by ma tak krátko po obrade spojenia mal nechať samú v našom novom dome. Priznávam, aj mne to bolo ľúto. Zažili sme si toľko odlúčení a moc som dúfala, že po obrade spojenia to bude iné. No možno to všetko pôjde oveľa ľahšie, ako som sa vtedy nazdávala a obávala sa.

V jednom okamihu sme sa postavili priamo pod oblúk. Ten, kde na jednej strane boli záhadné znaky, ktoré zostávali tajomstvom. Neponáhľali sme sa, dýchali sme v rytme tohto miesta, bolo to, akoby sme sa zoznamovali na hlbších rovinách. Rukou som prechádzala aj po tých

znakoch. Aj keď som si namýšľala, že by som mohla pocítiť ako ku mne hovoria, zdalo sa, že sú ticho.

Bol to jeden z tých krásnych dní. Dokonca sme tu boli sami, čo bolo trošku nezvyčajné, no bola som za to vďačná. Späť do osady sme sa vybrali až podvečer a prišli k začiatku večerných zvyklostí.

Ďalší deň sme vyrazili do domu Mhenea. Cesta netrvala moc dlho, myslím tak, do dvoch hodín sme tam boli. Tento dom pozostával z niekoľkých vzájomne prepojených stavieb, niektoré časti boli len jednopodlažné, ďalšie mali tri podlažia, pričom to spodné bolo pod úrovňou terénu, z ktorého sme sem vstupovali. Impozantná stavba pôsobila veľmi príjemným, harmonickým dojmom.

Privítal nás vyvolený zeme, Jumo. Bol úprimne potešený naším príchodom a previedol nás tu. Potom sme si sadli vonku na priedomku. Nebolo tu veľa ľudí, vládol tu pokoj. Mladá žena, vyvolená zeme, dohliadala na dvoch ľuďoch čo požiadali o Mhenea lôžko.

“Dnes je tu pokoj, no budem veľmi rád, keď sa ku nám pridáš.” - hovorí Nolemu a pritom pozrie na mňa spôsobom, ktorý hovoril, že počíta aj so mnou. Z toho som bola sprvu zmätená. Vôbec som si nebola vedomá toho, že by som tu mohla byť nápomocná, no možno opäť raz vedeli niečo viac, ako som si ja zatiaľ uvedomovala.

Jumo nám prezradil, že Nole by mal samostatnú izbu, ktorú by som mohla zdieľať s ním, keď prídeme spoločne. Na Noleho tvári sa rozhostila spokojnosť. Muži sa dohodli, že o tri dni sa sem Nole vráti a ďalšie tri dni a noci tu zotrvá. Deň sa prehupol do svojej druhej polovice a my sme sa vybrali na cestu späť.

Zmocňovali sa ma čudesné pocity pri tom všetkom. No najčudesnejšie som sa cítila po tom, ako sme sa o tie tri dni s Nolem rozlúčili. Cez deň to bolo v poriadku, no keď sa priblížil podvečerný čas, bolo mi akosi úzko na duši. Jele neuniklo, že nie som vo svojej koži a ponúkla mi, aby som sa na večerné hodovanie pridala k nej a Jukovi. Ten večer som bola moc rada, že spevu Lumo sa ujali iní. Nezdalo sa mi, že by som ho v tom rozpoložení zvládla tak, ako je treba. Naopak som si ho vychutnávala so zatvorenými

očami a plne sa mu oddala. Potom som spolu s Jelou a Jukom vyrazila k ich domu. Za ten krátky čas čo tu bývali, Jela sa s vervou pustila do jeho zútulňovania a veru aj keď tento dom mal veľmi príjemnú atmosféru už vo chvíľach ako sme si ho pred hodným časom s Jelou obzerali, teraz to bolo celé akoby viac živé. Asi to tak je, keď sa v dome býva, že odráža duše a energiu svojich obyvateľov. Neviem, možno sa mýlim v tom čo tu pocítujem. Viem však, že sa mi to páči. Dom na mňa pôsobí prívetivo.

O ohnivých sa hovorilo, že dokážu vytvoriť teplo domova kdekoľvek a veru o tomto dome sa dalo hovoriť už ako o domove. Takmer som ani nedýchala. Jedlo bolo božské, rozplávala som sa blahom. Rozprávali sme sa o tom ako sa im tu páči a Juko sa na oplátku pýtal mňa ako sa tu páči mne. Asi ako jediní neboli prekvapení našim rozhodnutím žiť v tejto osade.

“Je prirodzené, že vás to t’ahalo sem.” - akoby to bolo celkom jasné, len tak medzi rečou poznamenal Juko.

“Ako to myslíš?” - som úprimne prekvapená.

“No, táto osada má zvláštne vyžarovanie. Aj veľa tých čo strávili dlhší čas na pevnine tu na nejaký čas zakotví. Je to akoby si potrebovali prehľbit’ svoje korene. Keď potrebuješ cítiť svoj domov, svoju krajinu, niet lepšieho miesta ako práve toto.”

“Kolíska národa.” - vypadne zo mňa a Juko prikývne:

“Áno, kolíska nášho národa. Toto miesto, má pre nás dôležité miesto. Je dobré, že si tu.” - usmeje sa na mňa a Jela len prikývne.

Bol to naozaj príjemný večer a my sme si sľúbili, že sa budeme navštevovať.

“Isteže áno, ale museli sme vám predsa nechať aj čas, aby ste sa so svojim novým domom trošku zžili.” - doplní Jela, keď som už takmer jednou nohou na odchode.

Ticho som kráčala do domu, ktorý postupne i ja premením na domov. Náš domov. V mysli mi zaznieval útržok nášho večerného rozhovoru. Veľmi sa mi páčilo, čo Jela urobila s domom, hoci zďaleka ešte neskončila s úpravami. Tak ako v tom našom dome, i v tom ich boli rovnaké kresielka. Lenže na tých ich, boli krásne tkané prikrývky. Jela mi

prezradila, že je to tradícia, že každá žena si jeden pár takýchto jednoduchých prehozov, prikrývok utká. V každej osade bol aspoň jeden tkáčsky stav k takémuto účelu. Zvyčajne však bola po ruke i tkáčka, ktorá ženu usmernila, pomohla jej. Niektoré ženy si potom nechali utkať ešte jeden pár tkáčkou, ktorá zvyčajne všíla i nejaký vzor. Prezradila mi tiež, že aj mňa už čaká stará tkáčka, čo žije v tejto osade. Páčila sa mi tá predstava. Dohodli sme sa, že ďalší deň sa za ňou vyberieme.

Nado mnou sa pomaly začínali ukazovať prvé hviezdy. Vošla som do domu, zatvorila za sebou dvere a cítila ticho, ktoré tu vládlo. Chvíľu som tam len tak stála, opretá o dvere. Čo som bola na Aurore a vlastne doteraz nikdy som nezažila, aby som v celom dome bola sama. Ešte nikdy sa také nestalo. Bol to veru nezvyčajný pocit.

Každý dom mal na streche takú guľu a tá počas dňa v sebe kumulovala teplo zo slnka. To sa potom takto večer dalo využiť, aby bolo v dome o niečo viac svetla. Nie moc, skôr len aby sa dali spratať veci po večernom hodovaní a bezpečne sa dostať do spacej siete. Takto tieto jednoduché domy fungovali. V komunitných domoch, či

domoch Mhenea bolo na strechách viac takýchto zariadení a svetlo bolo intenzívnejšie. Lenže mne teraz celkom vyhovovalo to šero, čo sa menilo na tmu. Nemala som chuť na viac svetla. Nole bol preč. Zatvorila som si oči a poslala mu na diaľku pozdrav. Ani neviem ako som prišla do izby, čo slúžila na spanie. Mám si ľahnúť na naše spoločné lôžko? Alebo mi bude dnes v noci lepšie v spacej sieti? Nevedela som sa rozhodnúť, no nakoniec som si natiahla spaciú siet' a vzala prikrývku, ktorou sme sa spoločne ešte predchádzajúcu noc prikrývali. Dlhú som hľadela do stropu a nevedela zaspáť. Toto bolo naozaj nové.

Myslela som na naše prvé nesmelé bozky, čo sa zmenili na vášnivé, na naše prvé milovanie. Do ticha domu tejto noci, som cítila ako mi v tvári ihrá úsmev, srdce i telo zaplavuje slasť. A potom, keď som už takmer zaspala do mojich myšlienok sa vkradli staré ruiny. Ten čas, keď sme tam pred dvomi dňami s Nolem boli a ja som rukou prechádzala po tých zvláštnych znakoch.

Ráno sa prikradlo rýchlejšie ako som sa nazdala. Zdalo sa mi, že len pred chvíľou som zaspala a už tu bol čas vstať.

Neuveriteľné, ako mohla byť táto noc taká krátka? Chtiac nechtiac vstala som. Ešte len sa chystali ranné zvyklosti a ja som si uvedomila, že vôbec netúžim raňajkovať tu sama. Vybrala som sa teda k centrálnemu pavilónu a tentoraz som bola pripravená spievať spev Lumo. Bolo mi dobre, až prekvapivo dobre. Ako keď v sparnom lete príde búrka, čo očistí aj samotný vzduch čo dýchame. Cítila som sa nesmierne osviežená, ako keď sa začína niečo nové. Nerozumela som síce, kde sa tento pocit vzal, no nemala som ani chuť sa tým zaoberať. Bolo mi naozaj dobre.

Po rannom hodovaní ma hneď a zaraz odviedla Jela k starej tkáčke. Bola to naozaj stará žena. Len čo sme vošli do jej domu, premerala si ma. Povedala, že o týždeň budú voľné krosná a teda bude možné začať tkať. Zatiaľ si mám zväziť akú farbu by som chcela použiť a prísť ďalší deň. Ukázala mi, aké farby sú teraz k dispozícii. Nebolo ich veľa, no pravdu povediac nevedela som sa rozhodnúť. Dala mi z každej farby malý tkaný kúsok. Tieto prehozy, prikrývky či ako to presne nazvať, sa tkali z vlny, do ktorej sa mohli pridávať aj ďalšie rastlinné vlákna, no údajne najlepšie je, keď sú celkom z vlny. Na tých kresielkových koberčekoch som už sedela viac krát. Vlastne áno. Boli

ako koberčeky na ktorých sa sedelo na zemi, len tieto boli inak ukončené, aby sa dali uviazať na kresielka.

Toto stretnutie bolo celkom krátke, trošku zmätená som z toho všetkého bola, no keď sme odchádzali, Jela mi povedala, aby som si tie kúsky, čo mi stará tkáčka dala, jednoducho skúsila pozrieť vo svojom dome. Vraj každý dom má svoje svetlo. Rovnaká farba tak môže pôsobiť celkom inak v rôznych domoch. Asi áno, bola som zvedavá aké to bude a chcela som hneď a zaraz ísť to pozrieť do toho nášho.

Približovali sme sa práve k domu, kde som posledné dva týždne pomáhala Laji a všimla som si, ako na mňa máva Nijo. Stál vonku na priedomku a zdalo sa, že čaká kým pôjdem okolo. Jela sa so mnou rozlúčila a ja som sa teda pobrala za Nijom. Premkli ma obavy, či hádam sa už nechystá preč z osady. Stále sme si nenašli chvíľu, aby sme spolu hovorili. Našťastie šlo o niečo celkom iné.

Do domu sme vošli spoločne. Nijo s úsmevom na perách mi oznámil, čo bude moja nová práca. Tento deň ma do všetkého pomaly zasväcoval. Pozorovala som, aká je aj Laja spokojná, dokonca som mala dojem, že sa jej uľavilo.

Nijo mi zveril jeden Thab a Laja podala jeden z herbárov. Mojou úlohou ich bude postupne všetky nasnímať. Obrázky zosnímať a texty načítať. Nebolo potrebné ich prepisovať, stačilo len zapnúť funkciu prepisu a jasne, zrozumiteľne čítať čo je tam napísané. Trošku som sa toho desila, predsa len moje čítanie sa mi stále zdalo dosť kostrbaté. Musela som dozrieť na to, či text čo prečítam, sa správne previedol do písanej formy a či sa k nemu dobre nasnímali aj príslušné obrázky. Takto sa zároveň budem aj učiť o samotných rastlinách.

Nijo mi prezradil, že už dlho toto plánovali urobiť, no Laja bola viac ženou bylín a s novými technológiami sa až tak nespriatelila. Preto boli radi, že túto prácu mohli zveriť niekomu inému a Laja sa bude môcť zamerať na to, čo tak miluje a v čom vyniká. Navyiac, ako Nijo poznamenal, precvičím sa aj v čítaní.

“Nikam sa neponáhľaj. Nájdi si svoje tempo. Možno tie prvé načítania budeš musieť opakovať. Chvíľu určite bude trvať aj to, kým si zvykneš na písmo, čo v starých herbároch je.”

To ma pravdu povediac desilo, či to budem vôbec vedieť prečítať. Na to, sme časom našli s Lajou riešenie, no v to predpoludnie, mi bolo úzko. Nechcela som zlyhať, chcela som odvieť skvelú prácu. No ako mi to pôjde?

Deň sa prehupol do druhej polovice a my sme si sadli von na priedomok s lahodným nápojom, čo príjemne zahrieval. Vo vzduchu bolo cítiť jeseň. Veru, teplé, slnečné dni boli preč. Utešovalo ma vedomie, že zima je tu mierna. Hodnú chvíľu sme sedeli s Nijom len tak, ticho. Odchlipla som si dúšok a spýtala sa:

“Smiem sa niečo spýtať?”

“Iste.” - odvetil Nijo, netušiac akú otázku položím.

“Chcela by som sa spýtať na jaskyňu za vodopádom blízko osady vyvolených.” - predostriem celkom pokojne a všímam si údiv, takmer až zdesenie v Nijovej tvári.

107 - Tanec samoty

“Jaskyňa za vodopádom?” - opakuje pomaly, takmer nečujne.

“Áno.”

“Ako, ako si ju objavila?”

“Hm, vlastne celkom jednoducho,” - a začínam mu rozprávať celý príbeh o tom, ako ma Hena zneistila výberom osady pre náš spoločný život po obrade spojenia a ako som do lesa vstúpila ako do mystéria. Nijo ticho, pozorne načúva. Nezabudnem dodať, že Nole zjavne tú jaskyňu nepoznal. Ako to poviem, všímam si ako sa tajomne usmeje.

“Len málo ľudí ju pozná, len málokomu sa odhalí.”

“Ako to myslíš?”

“Nuž, nie vždy je vôbec možné do nej vstúpiť. Niekedy je vchod akoby celkom zahalený. Ani by ti nenapadlo, že tam môže byť niečo iné ako skala. Neviem to celkom vysvetliť.

Skúšali sme to skúmať, no sú obdobia, akoby ten vchod do jaskyne tam jednoducho nebol.”

“To znie dost' záhadne. A čo tie znaky?”

“Vieme o nich. Malý okruh tých, čo skúmame našu históriu. No povedz mi, pripomínajú ti niečo? Ako na teba pôsobili?”

“No, pripomínajú mi znaky aké sú na jednej strane kamenného oblúka v mieste starých ruín.”

Nijo prikývne a dodá: “Žiaľ' toto písmo nevieme rozlúštiť. Musí byť tých z lodí.”

“Chápem.” - tak trošku sa mi točí hlava a myslím, že aj Nijo je vyvedený z miery mojim rozprávaním a preto nateraz tento rozhovor nechávame tak. Obom nám je jasné, že v ňom ešte niekedy budeme pokračovať. No teraz sme si už len v tichu dopili naše nápoje.

Nijo sa potom vrátil do domu, kde spoločne so skupinou skúmali, diskutovali a bádali ohľadom nedávneho objavu starých ruín. A ja som sa vybrala do môjho a Noleho domu aj s tými farebnými tkanými kúskami.

Nemala som ani predstavu ako mám prísť na to, ktorá farba by sa sem hodila. Zajtra ma bude čakať stará tkáčka s odpoveďou. Čo ak si nebudem istá? Možno by som o pomoc mohla požiadať Jelu. Mala cit pre tieto veci, no možno som sa len potrebovala upokojiť po rozhovore s Nijom. Predsa len vo mne zanechal akýsi čudný pocit. Nakoniec som bez ďalšieho premýšľania jednoducho položila na operadlo kresielka prvý farebný kúsok. Mal farbu jesene, žltu oranžovú. Páčila sa mi. Samostatne vyzerala veľmi krásne, dokonca keď som vstupovala do domu, myslela som si, že sa rozhodnem práve pre túto farbu. Lenže teraz, nepasovala sem. Vôbec. Prekvapilo ma to a rozmrzelo. Asi to nebude také jednoduché. Rozhodla som sa, že tu zatiaľ upracem. Nebolo tu toho veľa, no vedela som, že sa budem cítiť lepšie.

V každom dome boli jednoduché, v stene zabudované, čosi ako skrine s policami. V prvých dňoch sme si tu viac narýchlo uložili všetky svoje veci. Keď som to teraz otvorila, nepáčilo sa mi to usporiadanie a rozhodla som sa to zmeniť, upraviť tak, aby nám to viac vyhovovalo. Už sme sa o tom s Nolem raz rozprávali a teraz mi jednoducho napadlo, ako by sme mohli mať veci

usporiadané inak. Bola som naozaj spokojná. Myslím, že to takto bude naozaj lepšie.

Podchvíľou som pozrela na kresielko a nadobúdala presvedčenie, že táto farba sem veru nepasuje. A tak som zvolila ďalší kúsok. Ten bol malinovo červený. Opäť krásna, žiarivá farba.

Dala som na poriadok celý náš dom. Netrvalo to moc dlho. Bol viac prázdny ako zaplnený. Stále tu boli len tie základné kusy, čo má každý dom, tie ktoré každý pár obohatí o svoj vlastný prínos.

Odrazu sa prikradol a celkom ma opantal pocit samoty. Mala som spočiatku chuť vyjsť von, utiecť odtiaľto a byť v spoločnosti niekoho. Neviem ako dlho som tam len stála a ťažko dýchala. Zatvorila som si nakoniec oči, čakala čo bude. Tak nečakane ako ma tento ťaživý pocit prepadol, tak nečakane som pocítila, že sa začínam hýbať. V hlave mi znela zmes neznámych tónov. Moje telo reagovalo a pomaly sa viac a viac hýbalo. Onedlho som už celkom tancovala, moje telo ma viedlo. Kým chvíľu som si pripadala ako strom v poryve vetra, o chvíľu to bol už len

vánok. Vzápätí sa mi zdalo, že sa hojdám na morských vlnách a moje boky spolu s nimi.

Bol to nezvyčajný zážitok. Ako dlho to celé trvalo veru neviem. Viem len, že odrazu som cítila ticho. Moje telo zastalo a ja som vedela, že onedlho bude čas večerných zvyklostí. Obzrela som si dom, energia v ňom bola iná. Farba tkaného kúska na kresielku sa mi nepáčila. Ani táto nádherne žiarivá farba sem nepasovala. Všetky tie kúsky som vzala do svojich rúk, držala ich, dotýkala sa jednotlivých farieb. Boli tu krásne žiarivé i tlmené farby. Zatiaľ som vyskúšala len dve žiarivé. Čo tak skúsiť niektorú z toho tlmeného spektra? Alebo niektorú zo zemitých farieb? Zhlboka som sa nadýchla, zavrela oči a len ďalej sa ich dotýkala. Pri jednom kúsku som pocítila, že to je ono. Nechávala som si dostatok času, precit'ovala pocity čo vo mne tá farba vyvolala. Až potom som otvorila svoje oči. Na moje prekvapenie to bola farba, o ktorej som si hneď na začiatku povedala, táto určite nie. Zaskočilo ma to, no ako v tranze som ju položila na operadlo kresielka a vyrazila na večerné zvyklosti.

Stále som bola naplnená zvláštnou ľahkosťou ako aj ráno a opäť som sa pridala do kruhu k spevu Lumo. Nedokážem to vlastne vysvetliť, no celý čas som mala pocit, akoby mnou pretekali vlny. Boli pokojné a predsa ma nabíjali životom. Bol to dosiaľ nepoznaný pocit. Bola som súčasťou tohto národa, súčasťou života na tomto ostrove. Zvláštny pocit. Tak ohromný.

Tento druhý večer bez Noleho som večerné hodovanie strávila pod prístreškami spolu s ostatnými. Bol jeden z tých teplých večerov, priam sa núkalo posediť tu. Sledovala som ako Nijo a Kalu vedú vášnivú diskusiu a pritom sa podchvíľou zadívali na mňa. Vyslala som im úsmev a mávla na pozdrav. Večer, keď sa už prikradol aj chlad blížiacej sa noci, sme sa rozlúčili. Každý si vzal svoju misku a postaral sa o čistotu miesta kde sedel. Áno, mala som rada tento komunitný život. K domu som kráčala spoločne s Jelou a Jukom, ktorý sa tento večer tiež rozhodli stráviť v spoločnosti.

“Neviem či do zajtra stihnem vybrať farbu na tie kresielkové koberčeky.” - poznamenávam do ticha.

“Ale to ani nie je treba. Máš na to týždeň a ak bude treba aj dlhší čas. Zajtra s tkáčkou začnete pripravovať vlnu. Keď sa rozhodneš pre farbu, budete ju farbiť.”

“Aha,” - odľahlo mi, až som sa musela smiať, aká nepozorná som bola pri našom stretnutí so starou tkáčkou. Chcela by som jej povedať ako sa o slovo prihlásila farba, ktorú som prvotne hneď vylúčila, no prebúdajúca sa noc je tak čarovná, že k našim domom sme došli mlčky. Vzduch bol voňavý, začínali kvitnúť jesenné kvety. Ich vôňa bola zvláštne korenistá a predsa opojná. Myslím, že bude možné ich zopár vložiť do vázy. Mám niečo také vo svojom dome? Nevedela som si spomenúť.

Keď som vošla do domu, opäť ma zaplavil ten zvláštny pocit ticha, samoty. No dnes sa mi nezdal tak nepríjemný ako včera. Dnes som si líhala do siete s oveľa pokojnejším tlkotom svojho srdca. Nolemu som vyslala opäť pozdrav. Stalo sa to takým zvykom, vždy keď sme zažívali odlúčenie. Zaspávala som s myšlienkou naňho, no znovu mi krátko pred zaspáním vystúpil obraz záhadných znakov z jaskyne za vodopádom.

Snívало sa mi o nich. Celkom jasne a zrozumiteľne som ich vedela čítať. Nie som si istá, či som aj rozumela významu slov. Možno áno, no po prebudení som si ten význam nepamätala. Ešte sa len briezďilo a ja som vedela, že už nezaspím. Vstala som a znovu sa to stalo. O slovo sa prihlásil ten tanec s hudbou, ktorú som počula len vo svojej hlave. Teraz to však celé trvalo krátko, zato oveľa intenzívnejšie. Nevedela som sa zbaviť pocitu, že ten tanec nejako súvisí s tými tajomnými znakmi. Blížil sa čas ranných zvyklostí a ja som tu v našom dome stála ako prikovaná. Nakoniec som sa narýchlo obliekla, vychystala a vyrazila k centrálnemu pavilónu. Celý tento čas, až do času ranného hodovania som bola opantaná pocitom, akoby som bola za nejakou záclonou. Akoby som bola od nich oddelená. Nerozumela som čo sa to deje. Nemala som chuť s nikým sa rozprávať, túžila som po samote. Lenže čakala ma návšteva u starej tkáčky. Vybrala som sa teda tam a cestou som sa dohodla s Lajou, že dnes si potrebujem spraviť voľno, nech dnes so mnou nepočíta.

U starej tkáčky to záhadne voňalo. Cítila som sa ako v nejakom tranze. O výbere farby sme sa vôbec nerozprávali. Asi nejako vedela, že som stále ešte v procese výberu.

Dávala mi pokyny čo mám robiť, ako narábať s vlnou a tú sme ponárali do mliečnej tekutiny. Jemne sa z toho parilo, no voda určite nebola horúca. Bola to veľká kad'a a ja som dostala do rúk dlhú palicu. Mala som to miešať. Ten vírivý obraz pred mojimi očami so mnou niečo robil. Spočiatku sa mi len začala točiť hlava. Potom, ani neviem ako sa to začalo, len som si všimla, že spievam. Keď som si to uvedomila, uvedomila som si tiež, že vôbec neviem čo to spievam. Nerozumela som slovám, no znovu sa mi zdalo, že to súvisí s tými znakmi.

Stará tkáčka sa na mňa dívala, ako to vôbec nazvať, tak nejako sprisahanecky. Akoby vedela čo sa tu práve odohráva. Chvíľu sme sa dívali jedna druhej do očí, potom som sa znovu zahľadela do víru vlny čo som neprestávala miešať. Bez toho, že by som to plánovala, začala som znovu spievať. Takmer som nespoznávala svoj hlas. Bol iný. Oveľa hlbší. Taký hlas mávali staré múdre ženy.

Ako dlho to celé trvalo, nuž o tom nemám ani najmenšie potuchy. Stará tkáčka o tom, čo sa odohralo nechcela hovoriť. Len mi pokynula, že je čas, aby som odišla. Do

nášho domu som prešla stále v tom podivnom stave, že som za závojom, za hmlou.

Došla som do domu, moje srdce bilo pokojným rytmom. Stále som mala pocit, akoby som bola v nejakom tranze. Postavila som sa doprostred hlavného priestoru v našom dome, zatvorila oči a čakala. Teraz sa mi zdalo, že to trvá dlho, kým som začula tóny nezvyčajnej hudby. Tentoraz, som ale nezačala tancovať, ruky som položila na svoje srdce. Jemne som sa začala knísať a o slovo sa prihlásil spev. Spievala som znovu a znovu neznámu pieseň. Ako som ju vedela? Snívало sa mi to snád? A bola toto celé realita, alebo ešte v skutočnosti stále spím?

Pustila som tie myšlienky a len sa nechala unášať spevom. Do obrazu pred mojimi zatvorenými očami sa začali vkrádať obrazy zo sna o vzdialenom súhvezdí Maluna. Videla som tie bytosti celkom jasne. V mojej mysli prebleskla myšlienka, teda skôr otázka, k tým záhadným znakom. Nečakala som odpoveď, netlačila som na to, aby prišla. Len som sa plne kúpala v tej piesni. Ukolísavala ma. Na chvíľu sa mi zazdalo, že hádam rozumiem samotným

slovám. Hovorili o živote, o sile života, o piesni, .. bolo to uchvacujúce, tie znaky boli tou piesňou života.

A odrazu bolo všetko preč. Otvorila som oči a dívala som sa na veci okolo seba. Ako to mohlo byť tak rýchlo preč? Všetko okolo mňa vyzeralo všedne. Nerozumela som, no vedela som jedno. Potrebujem zájsť k starým ruinám, no hlava sa mi točila a ja som si nevedela spomenúť na slová tej piesne. Lahla som si na zem a zatvorila svoje oči. Ležala som tam, nič som neočakávala, len som sa túžila zrovnať po tomto zážitku a chcela si spomenúť na tú pieseň. Ako mohla byť odrazu preč?

Zajtra sa vráti Nole, ešte jednu noc budem sama. Myslím, že už bol poobedný čas, čo som sa zdvihla zo zeme. Posadila som sa a zadívala sa na kresielka. Áno, toto je tá správna farba. Musela som sa tomu zasmiať. Prvá farba, ktorú som vylúčila. Vlastne už niekoľkokrát som to v živote zažila. To, čo sa mi na prvý pohľad či pocity zdalo, že toto určite nie, si nejakým záhadným spôsobom napriek tomu našlo ku mne cestu.

Tá farba bola tak trochu záhadná. Nebola ani žiarivá, ani tlmená. Skôr niečo medzi. Keď som tam tak sedela na

zemi a pozorovala ten malý tkaný kúsok, celkom jasne som videla, že sem pasuje. Tá farba bola ako most medzi dvomi spektrami farieb. Hm, ako most.

Vstala som a vybrala sa k starým ruinám. Tam som sa postavila priamo pod oblúk. Jemne som sa ich dotkla, prechádzala prstami po nich.

“Ako dlho tu už ste?” - pýtam sa ich, hoci viem, že odpoveď nemám čakať. Či áno? Príde odpoveď znovu cez sen? Ktohovie a v tejto chvíli som sa tým ani netúžila zaoberať.

“Ste skutočne piesňou života?” - kladiem im ďalšiu otázku.

“Odhalíte nám svoje tajomstvo?” - už si pripadám trochu bláznivo a tak túto hru nechávam tak. Len som si tam sadla a chrbtom sa oprela o náprotivný stĺp klenby. Z tejto polohy to bol trochu iný výhľad. Pozorovala som záhadné znaky, chvíľami okolitú prírodu a podchvíľou som si celkom zatvorila oči. Bolo mi dobre na duši.

Pri starých ruinách som strávila celé dopoludnie, do osady som sa vrátila až na večerné zvyklosti. Ten večer som sa však stiahla do svojho domu. Netúžila som po spoločnosti.

Ani po večernom hodovaní. Len som si niečo malé zajedla, rozprestrela svoj koberček doprostred domu a čakala. Ani neviem na čo presne. V mysli som si prechádzala celý dnešný deň. Takmer celý bol zahalený neznámou hmlou. Nevedela som čo to je, no dôverovala som tomu. Chcela som znovu preniknúť do tej piesne, no asi som moc chcela a tlačila na to. A tak som si radšej išla ľahnúť do siete. Ako som tam ležala, takmer už zaspávala, z mojich úst sa znovu ozval spev s čudne znejúcimi slovami.

“Život je odmena.” - slová zo záhadnej piesne, to bolo to, čo sa celou piesňou nieslo.

Pokračovanie nabudúce

Célie a Nole zažívajú prvú službu v dome Mhenea, nachádzajú si svoju cestu v spoločnom živote. Célie spoznáva starú tkáčku a bez toho, aby si to uvedomovala, je zasväcovaná do dávnej piesne a dávneho tajomstva. Čas jeho odhalenia sa blíži, keď tu stará tkáčka umiera.